

Senátorka Kovářová: Lockdowny a restriktce skončily. Hurá. Občané, zapomeňte

- CZ24 News | 7. března 2024

ČESKO: Pamatujete se ještě na lockdowny a co to vše přineslo nám jednotlivě i naší společnosti? Rozdělení rodin, děti doma bez vrstevníků, zavřené provozovny? Senátorka Daniela Kovářová se zamýšlí nad důsledky doby covidové ve světle připravované Pandemické smlouvy.

Pandemickou smlouvu sice ještě nikdo neviděl, ale už nyní se Rada EU chlubí, jak by ta chystaná konvence mohla posílit odolnost lidstva vůči budoucím pandemiím ([zde](#)). Je ovšem obecně známo, že lidstvo se odnepaměti skvěle umí připravit na minulé války, naopak o válkách budoucích a o budoucích protivenstvích vůbec se to bohužel tvrdit nedá. Tím spíš, když jsme po posledním lockdownu utrpěli kolektivní ztrátu paměti a za restrikcemi, dvouletými uzavírkami škol a rozhazováním peněz jsme udělali tlustou čáru a k tomuto děsivému období naší nedávné minulosti se vůbec nevracíme. A než se nadechnete k nesouhlasu, podotýkám, že mi nejde o hledání viníků a jejich ukřižování ani o hon na čarodějnice, ale o sebereflexi, kritickou analýzu a racionální vyhodnocení všeho, co se stalo v letech 2020 až 2022.

Hora otázek bez odpovědí

Jak je možné, že se investigativní novináři nepídí po odpovědích? Jak je možné, že se o tom období nepořádají konference, nepíší se knihy, nezpracovávají se vědecké práce? Proč se po efektivitě restrikcí s odstupem a s už ověřenými daty v ruce nepídí politici, ekonomové, psychologové, lékaři? Jak se zpětně k tehdejším zbrklým opatřením kolem koronavirové epidemie postavilo mezinárodní společenství? Která opatření byla z dnešního již poučeného pohledu efektivní a užitečná a která naopak zbytečná, škodlivá a krajně nebezpečná? Jakým skupinám obyvatel restriktce uškodily nejvíce? Jak moc a v jakých případech utrpěla svoboda slova, když byly některé zdroje, informace, vědecké teorie a obavy umlčovány a jiné, dnes už vyvrácené naopak šířeny a státem podporovány, ba hlášány?

Skutečně bylo nutné přiškrcovat svobodnou společenskou debatu na téma vládních restriktivních opatření? Bylo zapotřebí skutečně tolik strašit a děsit občany, kárat a trestat neposlušné a neumožnit individuální volbu mezi ochranou před nebezpečím a svobodou přinášející pochopitelná rizika? Nehrozí náhodou po minulé zkušenosti – kdy držitelům moci prošlo skoro vše – zneužití podobného ovládání vystrašených davů? Bylo nezbytně třeba rozdělovat finanční podpory, které vedly k rostoucímu státnímu schodku veřejných financí?

Proč bylo tak brzo upuštěno od rozumného přístupu ve stylu „oplošťování křivek“ s vědomím, že nákaza stejně musí projít celou společností, promořit ji a tím imunizovat (k čemuž pak stejně došlo), a regulovat jen rychlost tohoto procesu tak, aby ve špičkách nebyly extrémně přetíženy kapacity zdravotního systému? Proč místo toho nastoupila politika „nulové tolerance“ k naze, politika karantén, lockdownů, nuceného očkování a halasně propagovaných „teček“, které nutně – jak každý rozumný člověk předem věděl – byly nakonec jen dalšími „dvojtečkami“?

Nebyly důsledky totálního uzavření škol a domovů důchodců škodlivější než riziko, které nákaza přinášela? Nebylo strašení způsobené médii příliš veliké a poškozující duše důvěřivých spoluobčanů? Není dnešní vzrůst duševních onemocnění příliš velkou daní za záchranu životů? Nemáme příště postupovat trochu jinak? Nepřispělo tehdejší černobílé řešení ke zvětšení příkopů mezi lidmi?

Musely restrikce a z nich plynoucí finanční kompenzace trvat tak dlouho? ...

Strach a ochranářství

Desítky otázek, které už po dva roky zůstávají bez odpovědi. Na všechny se zdá být jedinou reakcí násilné prosazování Pandemické smlouvy, jejíž prosazovatelé se snaží přesvědčit státy i jejich občany, že jen ta ochrání jednotlivce i státy před budoucí pandemií. Spoléhat na mezinárodní dokument je ale naivní a skutečnou ochranu žádná konvence přinést nedokáže. V lepším případě bude bezzubá a nadbytečná, v horším případě suverenitě každého státu a možnosti zvolit vhodná místní specifická opatření nebezpečná. Jak si koneckonců každý z nás pamatuje, reakce států byly v roce 2020 odlišné a individuální. A tak by to při budoucích nebezpečnostech přece mělo být, protože situace v každém státě je jiná vzhledem k jeho obyvatelstvu, typu urbanistického osídlení, geografickému umístění, podnebí, tradicím, zvykům, charakteristikám.

Pojďme se střízlivě podívat na minulé kroky a zejména se uvážlivě podívejme na strach a paniku, která ta nedávná období, lockdowny, restrikce a opatření provázely. Nejhorší smrt bývá z vyplašení, říká bonmot, a v tomto případě za obojí mohou rukou společnou zejména politici a média. Prvním krokem k pochopení a předcházení podobným škodám je ale sebereflexe, vyhodnocení možností a pojmenování chyb či slepých cest, kterým by bylo třeba se v budoucnu vyhnout.

Vyděšení k smrti

Krásně to v MFDnes z 24. února 2024 napsal Marek Loužek ([zde](#)), když ve svém komentáři citoval z knihy britských publicistů Bookera a Northa „Vyděšení k smrti: Od BSE ke koronaviru – proč nás zbytečný strach stojí sporu peněz“: Aby strašení bylo účinné, skutečný problém se zveličí, hrozba musí být univerzální a obsahovat prvek nejistoty a musí vypadat vědecky věrohodně, k čemuž jsou nezbytně nutní odborníci a „experti“. Média musejí strašení propagovat a bod zlomu přichází ve chvíli, kdy vlády přiznají, že problém existuje. Posléze se sice odhalí pravda a důkazy naznačí, jak divoce byla hrozba zveličena. Vládní reakce a následné regulace se už však mezitím staly pevnou součástí vnitřního systému a odstranit je se ukáže jako vyloučené. A tak se zájem politiků i médií přesune jinam.

Tak tedy, když se skoro nikdo jiný nezajímá a neptá, já budu mezi tou hrstkou, která otázky klade a která se naléhavě ptá. Třeba proto, že jsem právník a na právní diletantství jsem po celé dva roky plné vládních opatření a všelijakých zfušovaných vyhlášek posléze rušených soudy upozorňovala. Anebo protože se dodnes u svých klientů a u voličů peru s duševními a rodinnými následky restrikcí, uzavření škol, hospod a sociálních zařízení a s traumatickými důsledky omezování kontaktů, zejména mezi dětmi a mladou generací. Proto chci toto téma znovu zvednout, a proto chci na své otázky znát odpovědi. Jinak to dopadne jako vždycky: lockdowny a restrikce skončily? Hurá. Občané, zapomeňte.

Autorka je nezávislou senátorkou a prezidentkou Unie rodinných advokátů

AUTOR: Daniela Kovářová

[ZDROJ](#)